

7

TÔI cho gửi hành lý của tôi đến Câu Lạc Bộ Quân Đội và Hải Quân, nơi tôi đã xin gia nhập với tư cách một hội viên không có trú sở nhất định. Thật khó có thể tin được tôi vừa mới trở về Hoa-thịnh-đốn chỉ một ngày một đêm. Tôi dọn đến một căn phòng trông ra phía trên Farragut Square và bức tượng của vị Đô Đốc với những khẩu súng cối bao bọc chung quanh. Tôi buồn cười nhận thấy tất cả những bức tượng các vị anh hùng của Hợp Chúng Quốc đều xoay mặt về phương Nam, như cương quyết thách đố kẻ thù xưa! Tôi không đến nỗi lo ngại quá nhiều về việc tự đề phòng cho bản thân trong những trường hợp bình thường, nhưng tôi vẫn hành động một cách dè dặt tựa hồ mình đang sống trong một thế giới xa lạ. Bỗng nhiên tôi hồi tưởng những ngày đầu tiên trên bờ biển ở Guadalcanal, khi rừng sâu hoàn toàn xa lạ, đầy đe dọa và kẻ thù gần như vô hình.

Trong lúc tôi ghi tên vào sổ ở bàn giấy của Câu Lạc Bộ, tôi hỏi viên thư ký về số điện thoại của Đê Đốc Everett Jonas. Tôi không chắc ông ta còn nhớ tôi. Tôi đã ở Đệ Lục Hạm Đội cách đây tới hai năm.

Ông ta gào lên trong điện thoại :

— Tôi làm sao có thể quên anh được ? Anh đã viết trong bài báo của anh rằng tôi là người xuất sắc. Anh đúng

là một tên phản bội !

— Nhưng quả thật như thế mà. Đề Đốc là vị sĩ quan hải quân duy nhất có thể trích đọc những đoạn văn thơ khó hiểu của Shakespeare. Đúng là một kẻ vừa mỉm cười vừa đâm chết người ta lúc nào không hay .

— Thì ra anh đã nghe biết danh tội dùng để gọi anh. Anh đã làm hư hỏng sự nghiệp của tôi. Anh cũng như tôi đều biết rằng Hải Quân không thể chịu nổi những người xuất sắc. Tôi đã hết sức khôn khéo mới ăn thân được cho tới ngày anh bắt thần đến. Anh đã kéo tôi trở lại mười năm, khiến tôi dính chặt vào chiếc ghế xoay này. Tôi đang hận anh đây !

— Như vậy kẻ như tôi còn thiếu nợ Đề Đốc. Tôi có thể mời Đề Đốc một bữa cơm trưa để chuộc tội ?

— Ngày mai thì được, nên bữa ăn không kéo dài. Tôi phải đi thuyết trình đúng một giờ rưỡi chiều.

— Chắc không trễ đâu. Đề Đốc có thể đến Câu Lạc Bộ đúng mười hai giờ trưa ?

— Tôi sẽ đến đúng giờ hẹn.

Tôi nhận ra ông một cách dễ dàng trong lúc ông bước qua ngưỡng cửa căn phòng ăn rộng lớn dành riêng cho các hội viên và ông cũng nhìn thấy ngay tôi ở bên cạnh cửa sổ. Ông ra dấu cho viên quản lý tránh xa và tiến nhanh về phía tôi. Vừa siết tay tôi, ông vừa ngồi xuống và lên tiếng trước :

— Chào anh Stuart. Tôi không nói đùa với anh về mối ác cảm của tôi đối với anh đâu. Anh có thể gọi cho tôi hai ly Martini.

Tôi đáp :

— Dù sao, tôi rất vui mừng có dịp gặp lại Đề Đốc.

Tôi gọi cô gái mặc đồng phục hồng của Câu lạc bộ đang đi qua gần bàn, và đặt món ăn cùng thức uống. Chúng tôi nhắc lại những mẩu chuyện xưa ở Địa-trung-hải cho đến khi một cô gái khác mang rượu và thức ăn đến.

Lúc bấy giờ tôi mới vào đề :

— Tôi không muốn làm mất quá nhiều thì giờ của Đề Đốc. Nhưng tôi muốn hỏi Đề Đốc có biết gì về một người tên John Dillingham.

Ông chăm chú nhìn tôi có tới mười giây, với đôi mắt mở rộng. Ông cao lớn không kém Arleigh Burke, mắt xanh và mặt hồng hào, lúc này trông thật là nguy hiểm.

Cuối cùng ông nói :

— Anh không thể viết chuyện ông ấy.

— Vậy nghĩa là Đề Đốc biết ông ấy. Ông ấy bí mật đến thế hay sao ?

— Dunbar, anh thật là quỷ quái, anh lại gài cho tôi phải thừa nhận một chuyện. Dù đó là một điều cấm tiết lộ, tôi đã lỡ trả lời anh.

— Tôi đã được nhìn nhận là người đáng tin cậy, có giấy tờ chứng minh hẳn hoi.

— Nhưng vẫn chưa tới mức độ được quyền nghĩ đến chuyện đó. Nhưng căn cứ vào đâu mà anh nghĩ rằng tôi biết được ông ấy ? Anh biết rõ tôi biết ?

Tôi gạt đầu :

— Bây giờ tôi mới biết. Tôi không có ý định viết chuyện ông ấy đâu. Tôi chỉ muốn tìm hiểu ông ấy có thật hay không... và có đáng tin cậy hay không.

— Ông ấy có thật. Và anh có thể tin được ông ấy. Bây giờ anh đừng hỏi tôi thêm một câu nào nữa. Tôi muốn thưởng thức bữa ăn trưa một cách đích đáng.

— Tôi chỉ xin hỏi thêm một câu nữa thôi. Tôi sắp sửa đi Southampton bằng tàu *Queen Victoria* vào ngày Thứ Hai, và...

— Thú quá nhỉ ! Không phải canh gác, hoặc ăn núp, không phải đề phòng những cuộc oanh tạc. Chỉ có ngủ và ăn.

— Và không có điện thoại. Thú thật ! Đề Đốc có thể cho tôi biết đối thủ hiện giờ của Đề Đốc ở Bộ Tư Lệnh ?

Ông nói ngay :

— Tôi không tin có người muốn tranh dành với tôi. Anh gặp chuyện gì rồi thôi vậy, Stuart ? Thôi, anh đừng kể cho tôi nghe. Đề cho tôi được yên thân.

— Đáng tiếc quá. Gia đình Đề Đốc vẫn được bình yên ?

Sau đó tôi đổi đề tài. Ông cứ xem đồng hồ tay mãi đến một giờ mười lăm. Rồi ông cuộn tròn chiếc khăn ăn lại và đề lên mặt bàn bên cạnh tách cà phê.

— Stuart, bây giờ tôi phải đi. Cám ơn anh về bữa ăn trưa. Gặp lại anh tôi vui lắm.

Ông đứng dậy bắt tay tôi và nói tiếp :

— Người đang hoàng nhất tôi quen biết ở Luân-đôn là Andrews. Colin Andrews, Đại úy thuộc Hải Quân Hoàng Gia. Ông ấy hiện ở Bộ Tư Lệnh. Anh có thể nói với ông ta chính tôi đã giới thiệu anh đến. Cũng như với tôi, anh nên cho ông ta biết trước khi anh đến gặp ông ta.

— Tôi xin cám ơn Đề Đốc. Có lẽ tôi không cần phải quấy rầy ông ấy, nhưng tôi muốn tìm hiểu.

— Dunbar, anh đúng là một tên điên. Mong anh ráng giữ mình.